

En ung Moder.

— af —

Emile Richebourg.

Oversat fra fransk af M. . . .

Første Del.

Den smukke Frans.

(Fortsat.)

Pludselig skælvte de tilstedeværende, og der undslap Blyst et Udbrud. Det lod som et Angstens Strig. Denne Bevægelse havde en simpel og letfattelig Grund: de mente at se Liget bevæge sig. Og det kunde ikke være iblanding, da alle samtidig havde set Raabens Følger røre

Alle fylldes med Angstelse. „Hun rørte sig, gjorde hun ikke?“ hviskede en ung Pige

„Jo, hun rørte sig, det saa vi.“

„Men hun er dog død.“

„Nej, hun gjorde en Bevægelse.“

„Aa se, nu rører hun sig igjen!“

Det var ikke Liget, som rørte sig; men noget bevægede sig i Raaben, der bevægede sig under Raaben, der sagte de sig.

Denne Gang greb Vidnerne til denne Kjendsgjerning ubesl, og nogle veg pludselig tilbage, som om disse tegn var endnu forfærdeligere end Dødens Ubevægelig-

II.

Barnet.

En Stund vedblev Raaben at bevæge sig, og derefter s der pludselig et svagt, halvkoldt Strig. Dette Strig, syntes at udgaa fra Ligets Blyst, efterfulgtes af adskillige andre.

„Men,“ udbrød Hverdens Datter, „det er jo et Barn, et lille Barn, som græder!“

Det var virkelig ikke til at tage fejl af, at det Strig, rængte ud fra Raaben, maatte hidrøre fra et nysøbt

„Aa ny sluttede man Kreds om den døde. Strækken tes af den største Forbauselse.“

„Felicja knelede ved Siden af den døde, fjernede blidt den ebe stive Arm og Raaben og opbagede Barnet.“

Det bevægede svagt sit lille Hoved frem og tilbage. Dets gt havde et blaat Ansigt. Døden, der næppe kunde de det stærke Dagslys, var lukkede. Det var omhyggelig t, og det lille Legeme bevægede sig trampagtig inden for

„Aa, det stakkels lille Lam,“ sagde Felicia, „det er et Vidunder, at det ikke er blevet koalt.“

Hun tog det paa Armen, og vuggede frem og tilbage, at alle kunde se det.

„Se, hvor det er sødt, hvor det er nydeligt,“ sagde hun. n lille Engel, den er forværdløs, men Gud har villet , at den skal leve.“

Barnet blev en Smule roligere. Dets Tunge viste sig em Læberne, der bevægede sig svagt.

Felicja kyssede det paa Panden.

„Ja, ja, jeg ved nok, hvad du ønsker, og jeg skal straks dig det.“

Hun gik nogle Strid borte, satte sig paa en Stenbunke den at byde sig om Mandens Rørværelse knappede hun jolelio op og lagde Barnet til Blystet.

Den stakkels lille fultede endnu nogle Gange; men den trøstet.

„Jeg er ikke anbragt eller upassende Ord udtaltes af oskyldig, som ellers nok kunde spotte og spæge paa et p Maade.“

Og det var ikke Liget, som paabød dem denne ærefrygts- Tauskeb. De var fyldte af Beundring, og hvad de be- ede var ikke Hverdatterens Stjævnhed, men den frem- ende Følelse, som havde faaet hende til at gjøre et Strid, ar saa naturligt for en Moder.

Nogle udbrød: „Det er ret, Felicia!“

En af dem, som var en af de rigeste Gaardejere i Ma- alle, gik hen til den unge Pige og sagde:

„Det var rigtigt, hvad du der gjorde, min Pige; din Gjerning vil blive belønnet.“

Hun saa op paa ham med Taarer i Øjnene og svarede sin blide Nøst:

„Det var den eneste Maade, hvorpaa jeg kunde saa den at tie, og De kan nok se, at den var sulten.“

„Ja, stakkels Felicia, og du har derved givet et nyt Bids- byrd om dit gode Hjerte. Man har været streng, alt for ng imod dig. Aldernden har kastet Sten paa dig; men du forslaaet at bære Ulykkens Byrde, og vi ved, at du er en nærket Moder. Naar en god Pige mødig opfylder sin gt som du gjør det, saa fortjener hun alle brave Folks Utagselse. Vi beklager dig, stakkels Felicia, og du har end- i Manerville flere Venner, end du maaste tror.“

„De er god mod mig, og De skal have Tak, Hr. Vert- et. Deres Ord er som Balsam for mit Hjerte. De og aam Vertcholet har aldrig foragtet mig og støbt mig til- je; jeg ved, at De mener mig det godt. Jeg vil være Dem g taknemmelig derfor.“

„Du skal altid være velkommen paa Gaarden, Felicia, na længe mine Kæper giver Mælk og mine Høns lægger Æg, l der være nok og saa til dig.“

„Endnu en Gang Tak, Hr. Vertcholet.“

Bonden gik hen til de andre Mænd.

„Kjære Venner,“ sagde han, „vor Rørværelse er over- flodig, og da der endnu er meget Græs tilbage at slaa, saa vilde det være uretligt, om vi ikke gav os i Lag med Arbej- det; vi maa jo dengitte det smukke Vejre og det klare Sol- skin.“

„Imidlertid er det heldigt, tror jeg, at flere af os hols- der Vagt ved Liget og kan stille os til Borgmesterens Raad- dighed; han maa nu være bleven underrettet om det skete og vil sikkert snart være her.“

Disse fornuftige Ord vændt Gjenklang hos alle.

Fire Mænd tilbød straks at blive hos den døde, og de andre vendte tilbage til Engen. De unge Piger besluttede ogsaa at forlætte deres Vej.

Barnet drat bestandig; det stakkels lille udfultede Væs- sen kunde ikke blive mat.

Felicja betragtede det med et Udtryk af Omhed, medens hun hengaa sig til alle Gaaende mørke Tanker. Hun følte i Sjælen en dyb Tungsinthighed, som afspejlede sig i hendes blege, smukke Ansigt.

Under saadanne Forhold kunde Indtrykkene kun være smertelige.

Og Felicia udstødte dybe Suf, som stemte overens med hendes Tanker.

Barnet bevægede sig paa en trampagtig Maade inden i sit Svøb.

„Den lille stakkels,“ tænkte den unge Moder, „den skulde have vært paa; men jeg har ikke andet Løj her, den maa ven- te. Vær taalmodig, du lille Engel, nu kommer Borgmeste- ren straks, og saa skal din Stjævnhed afgjøres.“

Hun betragtede længe den døde, fultede og hensank der- efter paany med taarefyldte Øjne i sine sørgelige Betragt- ninger.

Robert var gaaet til Manerville uden at standse et Øje- blik undervejs.

Han vidste, at han skulde røgte et betydningsfuldt Hverv, og han gik samvittighedsfuldt til Værks.

Der er Grund til at tro, at dersom han havde mødt Marie Servais undervejs, saa vilde han ikke have standset hende for at tilhøiste hende de forelskede Ord, der er lige saa gamle som Verden selv, der idelig gjentages og bestandig hø- res med lige stor Glæde af forelskede.

Der blev raabt til ham: „Hvor gaar du hen, Robert? Hvorfor skynder du dig saa stærkt? Hvad er der i Vejen?“

Uden at standse og næppe nok uden at dreje Hovedet raabte han til højre og til venstre de sørgelige Ord: „Aa Vejen til Gabry nedenfor Bakkerne ligger der en Kvinde, som er myrdet!“

Han naaede til Borgmesterens Hus og styrede ind som skudt ud af en Kanon.

„Jeg maa straks tale med Borgmesteren,“ sagde han aandeløs.

Borgmesteren var lige staaet op. Han blev underrettet om den unge Mand's Komme og viste sig straks derpaa.

„Aa Robert, her er jeg, hvad vil du saa tale med mig om?“

„Hr. Borgmester, Hr. Vertcholet har sendt mig her- hen.“

„Du er en af hans Høstfolk, tror jeg.“

„Ja, Hr. Borgmester.“

„Hvilken Bæst har du at bringe mig fra ham?“

„Sagen er den, at man har fundet en Kvinde paa Ga- bry-Vejen —“

„Hvad er der i Vejen med den Kvinde?“

„Hun er død, Hr. Borgmester.“

„Død?“

„Og da hendes Ansigt og Klæder er bløvsige, mener man, at hun er bleven myrdet.“

„En Forbrydelse,“ abbrød Borgmesteren.

„Ja, des værre.“

„Det er forfærdeligt!“

„Ja, Hr. Borgmester.“

„Hvor langt fra Manerville er Forbrydelsen bleven ud- søret?“

„Ikke mere end fem seds hundrede Metre der fra, paa det Sted, som kaldes „Hornet.“

„Er den uheldige Kvinde her fra Sognet?“

„Der er ingen, som kender hende, Hr. Borgmester.“

„Der er ingen Begivenhed ikke mindre rødsfuld. En saadan Forbrydelse er begaaet i mit Distrikt.“

Borgmesteren var bleven bleg og saa meget rystet ud.

Men det kunde ikke nytte at lægge Hænderne i Skjød- tet paa Hovedet; de nødvendige Forbødelser maatte træf- fes.

„Robert,“ sagde Borgmesteren, „vil du løbe hen til Fuldmægtigen og bede ham komme her hen?“

„Jed den unge Mand vilde forlade Stuen, traadte Fuld- mægtigen ind, fulgt af Markmanden. Begge to havde hørt Rytget om Forbrydelsen.“

Den sørgelige Efterretning havde med Lynets Hurtig- hed udbredt sig i Byen og fremkaldt Rædsel blandt Beboer- ne. I alle Gaderne hørte man Ordene:

„En Kvinde er bleven myrdet!“

Alle Folk var rødsfulde.

Man løb ud af Husene, og Folk sagde baade hvad de vidste, og hvad de ikke vidste.

Hele Markmandens Betsalen og hele Borgmesterens Mynbiggelyd maatte til for at gjøre Ende paa al den opslaaede Larm og berolige de ophidsede Mennekter.

Skjønt Borgmesteren ikke var mindre bevæget end sine undergivne, bevarede han dog den Koldblødigbed, der søm- mer sig for en Vorighedsperson i Udvælsen af hans Embeds- pligt.

Det var første Gang, at et Mord var forekommet i hans Praksis, og han var ikke ganske paa det rene med, hvad en Borgmester skal gjøre i et saadant Tilfælde.

Da han imidlertid havde underholdt sig noget med sin Fuldmægtig og med Markmanden, en Mand med en god,

fund Forstand, hvis Raad ikke var at foragte, havde han ta- get sin Bestlutning.

Han gav sin Tjener Ordre til hurtigt muligt i den to- hjulede Vogn at føre hen til Fjedsdommeren og hente ham med hjem.

Naturligvis vilde Fjedsdommeren ikke begyde sig til Manerville uden at have underrettet Gendarmeriofficeren derom, thi Morderen maatte jo snarest muligt efterspores.

Der blev saa truffet den endelige Bestemmelse: Man skulde ufortøvet begyde sig til Forbrydelsens Stue- plads; Liget skulde bringes til Landsbyen og lægges i en af Salene paa Raadhuset, indtil Fjedsdommeren havde udfærdet andre Befalinger. Men man tænkte ogsaa med Grund, at Lagen maatte med. Under saa alvorlige Omstændigheder maatte Lagen nødvendigvis afgive sit Vidnesbyrd.

Markmanden løb altsaa hen til Lagen og overbragte ham Budskabet fra Borgmesteren.

„Jeg staaer til Borgmesterens Raadighed,“ svarede Dok- toren.

Og han fulgte med Markmanden.

To Mand gik bort for at hente en Bærebør. Det var en Kasse af sortmalet Træ paa fire Ben, en Slags Lignov, som brugtes til at bringe de døde fra Sørgehuset til Kirken eller Kirkegaard.

Da Markmanden var vendt tilbage med Lagen, var der intet mere at vente efter. Man begav sig afsted. Folkstæren vilde gjerne være fulgt med, men det forbyd Borgmesteren strengt, og man maatte lyde. Kun nogle Mand, som der kunde blive Brug for, fik Tilladelse til at følge med Vorig- hedspersonerne.

Borgmesteren gik i Spidsen mellem Doktoren og Fuld- mægtigen.

Han var endnu langt borte, da en af de Høstmand, som var bleven tilbage ved Liget, meldte hans Komme.

Da rejste Hverdens Datter sig med Barnet i sine Arme og gik ud midt paa Vejen.

Borgmesteren standsede foran hende.

„Aa, det er Dem, Felicia,“ sagde han. „Men det er ikke Deres lille Pige, som De har paa Armen. Hvis Barn er det?“

„Hr. Borgmester, det er den døde Kvinde's Barn.“

„Den døde Kvinde's Barn?“

„Al ja.“

„Det var da besynderligt,“ mumlede Borgmesteren og vendte sig om til Lagen.

„Ja besynderligt,“ gjentog denne.

„Vi forstaaer ikke Deres forunderlige Ord, Felicia.“

„De er slet ikke saa underlige, Hr. Doktor. Hvad jeg nu fortæller Dem, kan bevidnes af disse Mænd og en Sne's andre.“

Vi stod alle omkring den døde Kvinde, fulde af Medli- denhed, da der pludselig lod svage Klagekrig under den af- dødes Raabe. De kan forestille Dem vort Forbauselse, ja Skæf. Mange af os troede, at den uheldige Kvinde kom til Live igjen. Kun jeg gjettede, at det maatte være et lille Barn, som græd.

Man kunde ikke se det, det var aldeles skjult. Jeg hørte mig over den døde, trak Raaben til Side, tog det lille Barn frem og viste det til dem alle, Det græd af alle Liv- sens Kræfter, det lille Stind; det var hjertesjærende at høre paa, og det gjaldt om at trøste den smaa. Saa gav jeg den at drille, og derefter saldt den i Svøb. Se, hør den sover, den lille Engel.

Aa, Hr. Borgmester, jeg har en Raade at udbede mig af Dem; dersom De vilde — — —“

„Tal kun, Felicia, hvad mener De?“

„Hr. Borgmester, hvis den stakkels Kvinde, som ligger død der for vore Øjne, er dette lille Væsens Moder, saa er det forældreløst; i hvert Fald trænger det til en Amme — — —“

Jeg ved ikke, om det er en lille Dreng eller Pige, men det er ligegyldigt. Jeg søger allerede en Kjærlighed til det Barn, som om jeg havde søbt det til Verden.

fyldt Egnens Folk med Skæf. Denne Kvinde er ikke bleven myrdet.“

„Er De sikker i Deres Sag, Doktor?“

„Aldeles sikker.“

„Men Blodet da?“

„Blodet har kunnet saa Folk til at tro, at den uheldige Kvinde var bleven Doffer for en Forbrydelse; mig aaben- bærer det Marfagen til hendes Død.“

„Og hvad er Marfagen?“

„En Hareskuld.“

„Er hun død pludselig?“

„Ja.“

„Stakkels Kone!“

„Brudtet paa Pulsaaen maa være indtraadt her paa Stedet, og hun maa være falden om som ramt af Lynet.“

En længere Fart fulgte efter disse Ord.

„Mine Herrer,“ sagde Lagen derpaa til de omstaaende, „vil De alle betragte denne Kvinde. Er der nogen af Dem, som kender hende?“

De svarede alle nej.

„Hun er altsaa ikke fra Omegnen af Manerville,“ ytre- de Borgmest. ren. „Men vi vil sikkert i hendes Lommer eller i denne Bæst finde Papirer, der kan give Oplysning om hvem hun er.“

Uden synderlig Vanskelighed tjærnede han Pigers stive, kolde Fingre fra Bæstfækkens Hant, ved hvilken en lille Nøgle var fastgjort.

Sækken aabnedes, og dens Indhold blev undersøgt.

Felicja Lucotte var ikke længe til at Stede. Ikke saa snart havde hun hørt Lagen erklære, at den døde ikke var bleven myrdet, før hun med lettet Hjerte skyndte sig til- bage tilbage til Landsbyen, idet hun tiltraabte alle, som kun- de høre det:

„Kvinden er ikke bleven myrdet!“

III.

Gisninger.

Undersøgelsen af Bæstfækkens Indhold gav ikke Borg- mesteren de attraaede Oplysninger.

Den første Gjenstand, som man fik frem af Sækken, var en Potteskål, hvori der endnu var lidt Mælk. Under en Bunte Linnedstykke, nogle vaare og andre sammenlagte tørre, alle rullede ind i en Ble, fandt man en Pung med en sølvfyldt Naal, indeholdende ti Tyvefrancstykker, og der- paa omhyggelig indpakke i et Stykke Kvispapir, femten Hundre francsfebler, altsaa i alt sytten hundrede Francs, en lille Formue.

I et indvendigt Rum laa der et Garnvindsel, en Saks samt nogle Synaale og Knappenaale. Det var alt.

Med Undtagelse af Kvispapiret, der var fets eller otte Dage gammelt, var der intet Papir, ikke en eneste Stump af et Brev.

Markmanden bemærkede, at intet af Løjet var navn et. Var det en Forsømmelse, eller var det slet med Forsæt? var ikke godt at vide.

Men der var jo endnu Haab om, at man kunde finde Papirer i den døde's Lommer.

I en af disse laa der nogle Pengestykker og et Finger- bøl, i en anden et Lommeurklæde mærket med Bogstavet H. Andre Gjenstande fandtes ikke paa den døde.

„Ukjendt, aldeles ukjent,“ mumlede Borgmesteren, der ikke kunde bølge sin Skuffelse.

Han holdt Lommeurklædet i Haanden og betragtede nøje det broderede Bogstav.

„Saa er der jo Barner,“ sagde Fuldmægtigen.

„Ja, der er Barner,“ gjentog Borgmesteren som et Ekko.

„De er rigtignok i en stor Forlegenhed, Hr. Borgme- ster, sagde Lagen; men De behøver ikke at tage Dem denne Sag saa nær. Det er allerede meget, at De ikke har en lang og trætende Reisfag i Bende.“

Denne Kvinde er ukjent, og vi ved ikke de nærmere Omstændigheder ved den Kjendsgjerning, at hun, bærende et Barn under sin Raabe, er død her nogle Skridt fra Maner- ville. Men der maa forestages Undersøgelser, og De vil da saa at vide, hvorfor hun døde og hvor hun skulde have; saa vil hun ikke længere være os aldeles ukjendt. Derfor hendes Slagtninge og Venner ikke forlanger hendes Lig ubleveret, saa ladet De det jordfæste, og dermed er den Sag bragt i Orden.

„Ja, det er sandt nok, Doktor, men Barnet?“

„Aa, det skal nok blive fordrøet tilbage af Familien. Forelsdig skal De ikke bekymre Dem om dets Stjævnhed; Fe- licja Lucotte skal nok sørge godt for det.“

„Det er sandt nok, Doktor. Naar vi se.“

„Lad os nu afvente Fjedsdommerens Mening; han er en Høg Mand og skal nok sige Dem, hvorledes De skal ordne denne Sag.“

Efter Borgmesterens Befaling gik en Maad ned paa Engen for at hente en Bunte Hø, som derpaa blev lagt i Bærebøren.

Den døde blev lagt paa dette Leje af tørre Græs, og de tilstedeværende, som nu var bleven til et Dagsløg, vendte langsomt og høstidelig tilbage til Byen.

Felicias Beretning havde beroliget Folkene i Landsby- en; der blev hun en pinlig og sørgmodig Stemmning tilbag- som det var blevet aftalt, blev Liget lagt i en Sal paa Raadhuset paa en Matras, som Borgmesteren havde ladet hente i sin Vlog.

Alle de, der ønskede at se den døde fik Afgang til Salen; i over en Time var der Tilstrømning af nysgjerrige. Borg- mesteren havde haabet, at Kvinden skulde være bleven gien- kjendt. Men han blev ogsaa nu skuffet i sin Forventning.

Derefter blev Salen aflaaet af Markmanden, som stod Nøglen i Lommen.

Fjedsdommeren kom Kløkken ti. Han havde undervejs faaet Bæstet om, at der ikke forelaa nogen Forbrydelse, men at den uheldige Kvinde i Følge Lagens Udfagn var død plud- selig af en Hareskuld.

Fortsattes.